

Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

XIII. ÉVFOLYAM 11. SZÁM

2020. NOVEMBER

ÁRA: 220 Ft

www.martinus.hu

Egy testvéresebb világért

Dr. Székely János megyéspüspök gondolatai Ferenc pápa
Fratelli tutti című új enciklikájára kapcsán

Országos Cursillo találkozó Szombathelyen

Harminc éve indult a lelkeségi mozgalom

Isten tenyerén

Az Egyház és a közösség
összefogása Olaszfán

Fratelli tutti

Mindnyájan testvérek

Október 3-án Assisiben, Szent Ferenc sírjánál mutatott be szentmisét Ferenc pápa. Ezt követően az oltáron aláírta a Mindnyájan testvérek (Fratelli tutti) kezdetű új enciklikáját, mellyel kapcsolatban Dr. Székely János megyéspüspök gondolatait adjuk közre.

Jézus azt mondta tanítványainak: „Ti mindannyian testvérek vagytok” (Mt 23,8). Szent Pál apostol pedig így tanított: „Mindannyian az Ő nemzetsége... Isten fiai vagyunk” (ApCsel 17,28-29). Minden ember a Teremtő Isten képmása, és ezért a felebaráti szeretet parancsa egyetemes, minden emberre kiterjed.

Ferenc pápa körlevele ennek az egyetemes testvériségnek különböző dimenzióit fejt ki. A dokumentum elején társadalmunk jelen állapotát, annak árnyoldalait vizsgálja. Megállapítja, hogy bár az emberiség egyetlen nagy családdá válása irányában sok pozitív lépés történt az utóbbi évtizedekben, ám ezek mögött nemritkán a gazdasági érdekcsoportok szabad befektetési szándéka húzódott (12), vagy pedig a dekonstrukció ideológiája, amely az emberi identitást, múltat, kultúrát teljesen lebontva nulláról akarja felépíteni az embert a maga elképzelései és ideológiája szerint (13). A globalizáció sok esetben olyan kulturális gyarmatosításként jelent meg, amely elpusztítja az egyes kultúrák sajátos arculatát és értékeit (14). Sokak szemében a meg nem születettek és az idők leselejtezhetőnek látszanak (18), a gyermekáldás visszautasítása mögött pedig gyakran az a mentalitás húzódik meg, hogy minden velünk végződik, egyedül a mi individuális érdekeink számítanak (19). Az ember azt gondolta, hogy abszolút ura az életének, ám a valóság, a teremtett világ felnyög és lázad ez ellen az önkényuralom ellen (34). Mindent közszemlére tesznek ki, mindent megfigyelnek, és így sok esetben eltűnik az intimitás védelméhez való jog (42).

Mindnyájan testvérek

Ferenc pápa új enciklikájának néhány fontos üzenete

A világ jelen állapotának elemzése után Ferenc pápa az irgalmas szamaritánus példabeszédét állítja elénk. Kiemeli, hogy minden műveltségünk ellenére hányszor analfabéták maradtunk a szeretet gyakorlatában, a rászoruló támogatásában (64). Hányszor egyesek, sőt néha szinte egész népek csak a gazdagabb világot látják, arra vágnak, és nem veszik észre a maguknál is szegényebbeket (73). Ha nem vagyunk sem irgalmas szamaritánusok, sem az útszélén hagyott véresre vert emberhez hasonlók, akkor vagy rablók vagyunk, vagy a véresre vert ember mellett közömbösen elhaladók (67. 70).

Ferenc pápa ezután egy nyitott világ elgondolásáról és létrehozásáról beszél. Ez a nyitott világ nem a társadalmak homogenizálását és kirablását jelenti (100). Nem is az individuális szabadságjogok korlátlan kiélését. Az individuális érdekek összességéből nem fog megszületni egy emberibb világ (105). Ezzel szemben a nyitott szívű világ azt jelenti, hogy felismerjük, bárhol is született valaki, joga van az emberhez méltó életre és kibontakozásra (106-107). A nyitott szívű világ megszületéséhez elengedhetetlen a gyermekek erkölcsi és spirituális értékekre való nevelése (114). Nélkülözhetetlen annak elismerése, hogy a magántulajdonhoz való jog nem mindenké feletti. A Földet a Teremtő az egész emberi nemnek adta. A javak egyetemes rendeltetése megelőzi a magántulajdonhoz való jogot (119-120).

Minden ország és nép köteles segíteni a szegényt, az életlehetőségeit elveszített embert. Elsősorban a rászoruló saját földjén, de szükség esetén az ő befogadásával is (124-125). Ugyanakkor minden népnek erkölcsi kötelessége a saját polgárai jogainak védelme is (40).

Anélkül, hogy a Földet egy olyan helyé alakítanánk, amely otthont és megélhetést biztosít minden ember számára, nem felépíthető a maradandó béke (127).

Ezután a körlevél az egész világra nyitott szívről beszél. Ideális lenne a szükségtelen elvándorlást elkerülni, és a saját szülőföldön biztosítani mindenkinek az emberi kibontakozás lehetőségét. Ám amíg ez nem valósul meg teljes mértékben, addig kötelességünk tiszteletben tartani minden ember jogát arra, hogy olyan helyet találjon a maga és családja számára, ahol emberi kibontakozásuk lehetővé válik (129). A rászoruló országoknak nyújtott segélyeket soha ne kössék olyan ideológiai feltételekhez és elvárásokhoz, amelyek az adott nép kultúrájától idegenek (132).

A különböző kultúrákat meg kell őrizni, hiszen ezek gazdagítják a világot, ám fontos ápolni ezeknek a kultúráknak a nyitottságát is (134). Minden egészséges kultúra nyitott az egyetemesség, a tágabb valóság felé. Egy egyetemes értékek nélküli kultúra valójában nem is kultúra (146). A testvéri világ nem egy minden népet összekeverő és azonossá tevő globalizmus, nem a bábeli torony történetében olvasható nyelveket összekeverő egységesítés. A hiteles egység sokkal inkább a poliéderhez hasonlít, amely az egyes népek sajátosságait és identitását megőrzi (144). A befogadás és a nyitottság azt jelenti, hogy minden egyes nép a maga módja szerint fogadja be az új valóságokat (148). A testvériséget minden népnek elsősorban a vele szomszédos népekkel kell keresnie és felépítenie (152).

A következő fejezetben a jobb politikáról szól a körlevél. Elítéli azt a populizmust, amely a hatalom megszerzése céljából manipulálja és használja fel egy nép érzéseit és vágyait, és elítéli a liberalizmust, amely a hatalmasok anyagi érdekeinek szolgáltatja ki a társadalmat (155). Természetesen nem tekinthető negatív értelemben vett populizmusnak az, ha egy politikus a népe távlati érdekeinek elérését, a népe fejlődését tűzi ki célul (159). A politika egyik legfőbb célkitűzése kell hogy legyen, hogy mindenki számára biztosítsa a munka lehetőségét (162). A helyes politika célja a hosszú távú közjó (178). Minden embernek elemi joga van az élelemre. Elfogadhatatlan botrány, hogy milliók éheznek Földünkön (189). A szabad piac nem oldja meg önmagában a gazdasági élet jó működését, szükség van egy aktív gazdaságpolitikára az államok részéről (168). Mindehhez szükséges egy nemzetek feletti tekintély, amelyet nem csak az erős országok irányítanak, és amely biztosítani tudja a jog erejét ez erősek joga helyett (172-174). A helyes társadalmi-politikai rend lelke a társadalmi szeretet (166). A társadalmi szeretetnek nem érzelmeken és esetleges véleményeken, hanem az igazságon kell alapulnia (184). A szeretetnek szüksége van az értelem és a hit fényére (185).

Ferenc pápa ezután a párbeszéd fontosságáról ír. Egy ország akkor növekszik és fejlődik, ha párbeszéd alakul ki a népi kultúra, az egyetemi kultúra, a fiatalok, a művészek, a gazdasági szakemberek, a családok és a média világának kultúrája között (199). A mai társadalmi viták igen gyakran a másik lejáratásában merülnek ki (201).

A jövő hősei azok lesznek, akik ezt a hamis logikát meg tudják törni, és képesek lesznek a másik iránti tisztelettel igaz szavakat kimondani (202). A média világának óriási bűne, hogy kihasználva az emberek gyengeségeit, sokszor a legrosszabbat hozza ki belőlük (205). A párbeszéd kultúrája nem relativizmust jelent. Ha nincsenek objektív igazságok és értékek, akkor helyettük csak az érdekek és a pillanatnyi szeszély maradnak (206). Egy társadalom akkor nemes és tiszteletre méltó, ha őszintén keresi az igazságot, és ragaszkodik az alapvető értékekhez (207). Léteznek olyan értékek, amelyek megelőznek minket, és amelyek meglesznek miutánunk is (208). Egy pluralista társadalomban a párbeszéd az az út, amelyen keresztül a társadalom újra és újra felismeri és elismeri a maradandó értékeket (211). Az objektív igazság egyben hasznos a társadalom számára és konszenzus is képezhető vele kapcsolatban (212). Fegyverezzük fel gyermekeinket a párbeszéd fegyvereivel! (217) Krízisek idején különösen is fontos megőrizni a társadalmi párbeszédben az udvariasságot és a tiszteletet (222).

A dokumentum hetedik fejezete az újfajta találkozás útjairól szól. A béke útjai az igazságból kell, hogy elinduljanak. Szükség van a múltbeli igazságtalanságok, szörnyűségek nyílt kimondására (226-227. 246-49). A múlt sebeiről való megemlékezés során fontos, hogy minden oldal sebeiről megemlékezzünk (253). Az igazság azonban elválaszthatatlan az irgalomtól. Erősebb egy nép történetében az, ami összeköt, mint a múlt konfliktusai (230). Meg kell érteni a legszegényebbek néha antiszociális reakcióit, és gyakorolni irántuk a kivételezett szeretetet és barátságot (234). A megbocsátás és az irgalom útja nem zárja ki azt, hogy az elnyomótól el kell venni azt a hatalmat, amelynek segítségével az elnyomást gyakorolni tudja (241). A megbocsátás az isteni, végtelen irgalom megjelenése itt a világban, akkor is meg kell tenni, ha a vétkes nem bánja meg a tettét, és nem képes bocsánatot kérni (250). Ferenc pápa felszólítja a világot a háború elutasítására (258), és az atomfegyverek teljes leszerelésére (262). Szól a halálbüntetés eltörlése érdekében, mert a halálbüntetés kiszabásakor elkerülhetetlenek a bírói tévedések, valamint azért is, mert a diktatúrák egyik gyakori és kegyetlen fegyvere a kivégzés (267-268).

Az utolsó fejezet a vallások szerepéről szól az emberi testvériség szolgálatában. Isten nélkül az emberiség radikálisan elszegényedik, elveszíti reményét és távlatát (274). A társadalmi párbeszédben a hatalmasok és a tudósok mellett újra szót kell adni a vallások hangjának, az emberiség évszázados tapasztalatának (275).

Az Egyház elismeri, hogy Isten kegyelme más vallásokban is jelen van és működik, ugyanakkor vallja, hogy az igazság és kegyelem teljessége Krisztusban van, az evangélium csodálatos muzsikájában jelent meg a számunkra (277).

A hiteles vallásosság soha nem vezet erőszakhoz, ellenkezőleg, minden ember megbecsüléséhez és szeretetéhez. El kell ítélni a terrorizmus minden formáját, amelyek hamisan hivatkoznak vallásos szövegekre – idézi Ferenc pápa az iszlám egyik legfőbb vallási tekintélyével, az Egyiptomi Al-Azhar Egyetem nagy imámjával közösen kiadott nyilatkozatot (283). A körlevél két imádással zárul a testvéri szeretet megvalósulásáért.

Ferenc pápa körlevele Isten álmát fogalmazza meg a világunkról. Azt az álmot, amelyről Jézus beszélt a Boldogságmondásokban. Isten Országát, ahol boldog lehet a szegény, ahol ujjonghat az éhező, mert jóllakik, ahol örülhet az, aki sírt, mert vigasztalást talál. A szelídek, az irgalmasok, a békességszerzők Országát (vö. Mt 5,3-12). Tegyük meg mindent azért, hogy ez az Ország növekedjen bennünk, családjainkban, egyházunkban, hazánkban és az egész világon. Készítsük elő az útját a beteljesedésnek, sietessük eljövételét annak a Mennyei Városnak, ahol „nemzet nemzet ellen kardot nem emel, és nem készülnek többé háborúra. Kardjaikból ekevasat kovácsolnak, lándzsáikból pedig szőlőmetsző késeket.” Akkor majd „sehol sem ártanak, és nem pusztítanak” az Ő Szent Hegyén. (vö. Iz 2,4; 65,25)

Jubileumi Megemlékezés

2020. november 7.

„Az igaznak házában nagy kincs van!” (Péld 15,6)

Az első szombathelyi férfi cursillo
30. évfordulója tiszteletére

A találkozó helyszíne a **szombathelyi Sarlós Boldogasszony Székesegyház**
A találkozó nyilvános*

ORSZÁGOS ULTREYAT RENDEZNEK SZOMBATHELYEN

2020. november 7-én országos cursillos találkozót rendeznek Szombathelyen. A programról, az elmúlt harminc évről, sikerekről és tapasztalatokról beszélgettünk Ercsényi Lajossal, a Szent Márton Cursillo Titkárság világi vezetőjével. Egyházmegyénk honlapján élőben követhetik a programot (www.martinus.hu).

Egyházmegyénket érte az a megtiszteltetés, hogy idén megrendezheti az Országos Ultreyat, azaz cursillo találkozót. Miért fontos ez a találkozó a cursillisták számára, és miben különbözik a cursillos hétvégétől?

Mindannyiunknak szüksége van arra, hogy a velünk azonos értékeket valló, azt megélő barátinkkal időről időre összefussunk. Így van ez a cursillosok esetében is. Ők év közben a saját csoportjaikban tapasztalják meg a hitük közösségi vonásait: rendszeresen találkoznak, hogy jobb barátok és jobb keresztények legyenek. Azonban évente egyszer megrendezik a csoportok csoporttalálkozóját is – ezt nevezik ultreyának -, hogy együtt is megéljék az Egyházhoz való tartozásukat, s ennek révén tovább növekedjenek. Az ultreya inkább egy érettségi találkozóhoz hasonlítható, míg a cursillos hétvége inkább egy iskolai képzési ciklushoz. Az előbbi egy esemény, míg az utóbbi egy folyamat, vagy még inkább egy folyamat kezdete.

Hogyan alakul a november 7-i program? Idén emlékezik meg a mozgalom arról, hogy 30 éve rendezték hazánkban az első cursillót. Ráadásul egyházmegyénkben Kőszegen. Milyen erre visszagondolni és persze arra, hogy a mozgalom nem halt el, hanem épül továbbra is?

Valóban, 30 évvel ezelőtt, október 4-7. között zajlott az első férfi cursillo az Egyházmegyénkben. Hogy ez a hazánkban is az első lett volna, talán nem is lényeges; lényeges viszont, hogy nem Kőszeg, hanem Szombathely, a Kálvária volt a cursillo helyszíne. Szomorú, hogy azok, akik ott szolgáltak, talán már mind a Mennybéli Törzsben imádkoznak értünk: Jenő atya, a lelkipásztor tavasszal csatlakozott ahhoz a csapathoz. Dr. DeRoth László professzorral, a cursillo rektorával még ősszel volt alkalmam levelet váltani... Ugyanakkor a korabeli résztvevők közül sokan itt vannak még közöttünk – és utat is mutatnak az utánuk jövő nemzedékeknek.

Az ultreyára hónapok óta készülünk, hiszen ez nem csak „sima” egyházmegyei, hanem jubileumi; nem csak egyházmegyei jubileumi, de ráadásul országos is lesz – illetve lett volna. A pandémia erősödése miatt ugyanis – átértelmezve a felelősségünket a ránk bízottakért - az ultreya legfontosabb részét, a csoportok találkozóját nem rendezzük meg. Mi marad akkor? Meghívott, ismert cursillisták tanítása és tanúságtétele és méltóságteljes, ünnepi szentmise. Így emlékezünk meg a cursillo 30 évének gyümölcseiről és azokról, akik a hazai mozgalom élén álltak.

Hogy mennyire élő a mozgalom, mi sem mutatja jobban, mint az a felfokozott érdeklődés, amely az előkészületeket kíséri. Nem csak Egyházmegyénkből, de az egész ország területéről hívnak, keresnek bennünket és érdeklődnek az esemény részletei iránt. Jenő atya valóságos, ikonikus atya volt a hazai cursillonak: az előtte való tisztelet megmozgatja az őt ismerőket.

P. Gaál Jenő atya, aki hazánkba elhozta a cursillót, már nem élte meg a novemberi találkozót, tavasszal visszaadta lelkét Istennek. Azt hiszem ő is örömmel tekintett vissza a 30 éves mozgalomra, az elért sikerekre.

Kétségtelenül – bár hangsúlyozni kell az ismert tény, hogy a 30 év alatt jelentősen megváltoztak hazánk társadalmi-szociális jellemzői. Azok a módszerek, amelyek a rendszerváltozáskor újszerűségükkel hatottak (pl. szabadon lehetett templomba járni), mára kissé veszítettek erejükből. Az akkori 20-30-40 évesek mentalitása össze sem vethető a maiakkal. Nagyon érdekes képet mutat a 30 év statisztikája az évenkénti cursillók, a cursillisták és a szolgáló törzsek számát tekintve. Volt olyan év, amikor Jenő atya és közel 200 főt (!) számláló „csapata” több mint 30 cursillót tartott; gyakorlatilag minden hétvégére esett egy. Ehhez képest tavaly sikerként éltük meg, hogy négy cursillót tudtunk megrendezni. Sok teendőnk van, ha Jenő atya – egyébként ritkán osztogatott – dicséretét ki szeretnénk érdemelni!

Mik a cursillo összetéveszthetetlen jegyei, amik megkülönböztetik más egyházi, lelkeségi mozgalmaktól? Mit ad az Egyháznak a cursillo?

A cursillo végső célja valójában nem egyedi. Idézek az „Alapeszmék” c. cursillos kiadványból: „Sajátos eszközeivel lehetővé teszi az emberek számára, hogy egyénileg és közösségekben átéljék azt, ami a keresztény lét alapja. Segíti őket, hogy betöltsék személyes hivatásukat, valamint támogatja olyan keresztény csoportok megalakulását, amelyek evangéliumi

kovázzként hatnak a környezetükre.” Még csak az sem fontos, hogy a cursillót végzett testvérünk cursillista kiscsoportba járjon; a lényeg az, hogy az Egyház elkötelezett tagja, apostola legyen a mindennapokban. Egyik barátom talán kissé túlzó megfogalmazásában „az Egyházmegye meghatározó csoportjaiban, hitoktatásban, igeliturgia vezetésében, lelkipásztori kisegítésben, adminisztrációs gyakorlatban, karitás, karizmatikus- és más mozgalmakban a teherviselő váz mindenütt cursillon elköteleződött személy.”

A Cursillo milyen alapélményt ad a katolikus hitről a résztvevőknek?

János püspök atyánk – aki a Magyarországi Cursillo Mozgalom lelkipásztorja – egy helyen úgy fogalmaz, hogy „A cursillo mindenekelőtt nem tanfolyam, nem egy lelkipásztor, hanem élmény. Ezért nem lehet pontosan meghatározni és leírni. Át kell élni.” Minden titkolódzás nélkül: elég lenne egy cursillót frissen elvégzett személy elé odaállni, hogy megértsük, mennyire megemel mindannyiunkat, ha a szívünk mélyéig elhatolnak hitünk alapvetőbb tanításai. Rossz esetben csak hetekig, jó esetben évekig, évtizedeken át tart a lobogás, a tűz. Valóban leírhatatlan!

A cursillo alapvetően egy élmény. Elmagyarázni nem lehet pontosan a hétvégén megélteteket, viszont a következményét igen. Ez általában a hit erősödése, mélyebb Istenkapcsolat és evangelizáció. Ezzel tudják a résztvevők magukat és környezetüket is Isten felé fordítani. Ezért lenne fontos, hogy sokan vegyenek részt egy cursillos hétvégén?

A cursillos hétvégén szembesülnek a résztvevők az élet alapvető kérdéseire adott addigi válaszaikkal és rádöbbennek az igazi feladatokra és a valóságos céljaikra. Megjegyzem: a hétvége során nem „megdumálja” valaki a résztvevőket, hogy mit is kell hinnie, hanem mindenki önmagával dolgozva jut el a válaszokhoz.

Szokták mondani a haszontalan (...) személynek, hogy „veled is csak többen vagyunk!” A cursillo nem „többeket”, hanem elkötelezett, tudatos, a hitüket a mindennapokban (és nem csak a vasárnapokon) megélő keresztényeket nevel. Jenő atya meghatározása szerint „a cursillo Isteni Mű” és mint ilyen, a Szentlélek munkálkodásának, az Isteni kegyelemnek a helyszíne és megnyilvánulási formája. Ki ne akarna élőben, felnőtt fejjel is megérintődni?! Talán ezt nevezhetjük megtérésnek – s a (naponta) megtért testvéreink alkotják az igazi Egyházat.

A cursilloval jobb lesz a világ. Ön szerint hisznek-e eléggé a mai keresztények, keresők, hogy elkötelezzék magukat egy olyan élet mellett, ahol a Krisztus-követés nem csak szavakban létezik, hanem tettekben is megmutatkozik?

Egy pap-barátom mondása szerint Magyarországon nem paphiány, hanem hithiány van. Hithiánynak minősíthetjük a vasárnapi kereszténységet, a mindennapi szeretetlenségeinket, az el nem feledett sérelmeinket, a szálkát és a gerendát és még sorolhatnánk. Egyszerű dolog a köbizlésnek megfelelni, a divatot, a hangos kisebbség diktátumait elfogadni, eltűnni, mintsem átgondolni a körülöttünk zajló dolgokat és az elveink szerinti választ adni rá. Energiaigényes valami a gondolkodás és még több energiát – testi és lelki értelemben egyaránt – igényel, ha ki is tartunk mellette. Valóban „jók vagyunk” a szavakban és mindent (is) ki tudunk magyarázni – miközben gyakran egyszerűbb lenne megtenni egy mozdulatot. Mondhatnánk: virtuálisan mindent megteszünk. A probléma talán ott van, hogy Krisztus szenvedését és halálát nem VR-sisakban követték végig Mária és a kereszt tövében állók...

PROGRAM:

8:45 – 9:00

Gyülekező

9:00 – 10:30

Találkozás önmagammal

Az ultreya megnyitása – *dr. Székely János* megyéspüspök atya „A cursillo gyümölcsei” – tanítások, megemlékezések**

▪ *Juhos Ferenc svd* atya

▪ *Hofher József sj* atya

▪ *Lakos Mária Lujza*

10:30 – 12:00

Találkozás Jézussal

ünnepi szentmise*** – *dr. Beer Miklós* ny. püspök atya

12:00

A találkozó berekesztése: „De Colores!”

A Székesegyházban zajló eseményeket a **Martinus TV** élőben közvetíti, a felvétel a **Szent Márton titkárság YouTube csatornáján** is elérhető lesz.

A szeretet új utakat keres magának!

Október 10-én avatták boldoggá a 15 évesen elhunyt Carlo Acutist

Nike cipőben, farmerban, rózsafüzérrel a kezében fekszik koporsójában a 15 éves korában meghalt Carlo Acutis, akinek élete példa lett sokak számára. Szerette Krisztust és a szegényeket, mindennap áldozott, virtuális kiállítást rendezett az eucharisztikus csodákról. De ki is volt ez a fiatalember? Erről szól Pagano Loretta Maria írása.

Carlo 1991. május 3-án született Londonban, olasz családban. Kis idő múlva visszaköltöztek hazájukba, ettől kezdve Milánóban nevelkedett. Már egészen kiskorától fogva nagy szeretet kötötte az egyházhoz, ha meglátott egy templomot, azonnal be szeretett volna menni, hogy üdvözölje Jézust. Nagyon szerette a természetet, sétálni az erdőben, ahol virágokat gyűjtött a Szűzanyának. Mindössze 7 éves volt, amikor elsőáldozó lett, ez volt a legnagyobb vágya. Innentől kezdve minden nap részt vett a szentmisén és áldozott. Ahogy Ő mondta: „Az Eucharisztia az én autópályám a Mennysországba.”

Számára mindig az került előtérbe, hogy segítse társait. Mindenkihez volt egy jó szava. Már nagyon fiatalon megvolt benne a karizma, hogy mindenkiel szót tudjon érteni. A hindu portással a lakásuknál, aki hallgatva Carlot úgy döntött: megkeresztelkedik. Szeretett beszélgetni a menekültekkel, nem különböztetett meg senkit. Gyakran találkozott hajléktalanokkal, akiknek odaadta azt, ami nála volt. Egyiknek, aki a házuk alatt aludt pár kartonon, nagyszüleitől kapott zsebpénzén hálósáskot vett. Iskolából hazajövet pedig megosztotta vele az uzonnáját. Mindent megtett azért, hogy senki se legyen elfeledve. Mikor barátai-val, iskolatársaival beszélgetett, nem ijedt meg olyan kérdésekben állást foglalni, mint az abortusz: arra ösztönözte lány osztálytársait, hogy becsüljék meg önmagukat, mert mind értékesek.

Carlot mindenki, aki ismerte egy átlagos fiúnak írja le, aki szeretett focizni, sok barátja volt és szívesen játszott a számítógépen. Nem mindennapi kiegyensúlyozottsággal bírt, és mértéket tartott mindenben. Rendkívül tehetséges volt az informatika világában, olyan dolgokat tudott, melyeket sokan csak az egyetemen tanulnak meg.

Sok könyvet is olvasott, magát képezte. Ez egy különleges adomány volt számára. Ezt is arra használta, hogy közvetítse az emberek felé Isten szeretetét. Nem kérte szüleit, hogy nyaralni menjenek, de szeretne volna az összes Eucharisztikus csoda helyszínét felkeresni. Létrehozott egy weboldalt, ahol az összeset leírta, ez a mai napig megtekinthető. Elkészítése 4 évet vett igénybe, az egészet Ő csinálta. Idővel az oldal bejárta a világ 5 kontinensét. Nem véletlen, hogy őt szeretné az egyház az internet védőszentjévé választani.

Szent Ferenc története magával ragadta, nem csoda ezért, hogy Assisit tekintette második otthonának. Sokszor ellátogatott oda, később nagy szerepe lett ennek életében. Egyszer azt mondta: készen áll a halálra. Előre megjósolta, hogy amikor ez meg fog történni, 70 kg lesz. Éppen ezért, mikor szemtől szembe került a betegséggel azt mondta, semmit sem sír vissza, amit elhagasztott volna. Először egy influenzának tűnt, azonban kiderült, hogy rosszindulatú daganat, mely nem hagyott neki sok időt. Ekkor mindössze 15 éves volt. Ám érettségét itt is igazolja, mikor megkérdezték, hogy érzi magát, válasza mindig ugyanaz volt: „Van aki sokkal rosszabbul van nálam.” Egyetlen aggodalma szülei voltak, hogy ne szenvedjenek elvesztése miatt. Végül 2006. október 12-én Carlo vizschatért Teremtőjéhez... ekkor pontosan 70 kg volt, ahogy előre megmondta. A temetésén rengetegen voltak, muszlimok, buddhisták, más vallásúak, akikkel addig beszélgethetett míg iskolába ment. Olyan emberek, akiket sosem látott korábban a családjá. Itt vált még fontosabbá Assisi, szeretett városa, hiszen itt helyezték örök nyugalomra. Carlo halála után is sok ember életében tett csodát. Többen gyógyultak meg testileg, lelkileg hozzá imádkozva.

Flavio Bergamo (egy tanúságtevő) már 30 éve eltávolodott hitétől, mikor 2013-ban véletlenül olvasott Carloról az interneten. Története egyből magával ragadta, el is látogatott Assisibe a sírházhoz. Azon a napon nagy vihar volt, autójában várakozott a Szent Ferenc bazilika temetője előtt. Mikor elállt az eső, bement, de nem tudta hol van a sír pontosan. Sétált egy darabig, ám egy ponton nem tudta, jobbra vagy balra forduljon. Egyszer csak meglátott egy szívárványt, elkezdte követni: és annak végén lelte meg Carlo sírját. Sírva borult le és ebben a pillanatban úgy érezte, minden súly lekerült a válláról, amit abban a sok évben cipelt.

Néhány évvel ezelőtt én is véletlenül ismertem meg Őt. Akkor fogalmam sem volt, ki az a Carlo Acutis, csak láttam a nevét és belenéztem egy róla szóló videóba. Ezután sokáig nem került a látóterembe. Majd 2019-ben, amikor eljutottam Assisibe, az utolsó ott töltött napon teljesen véletlenül, szüleimmel bementünk a Santuario della Spogliazione templomba, ahová éppen néhány hónapja szállították át. Ekkor vált számomra különlegessé. A sírja nagyon fényes volt, tele az életét bemutató jelenetekkel a falon. Ezután olvastam utána jobban, és abban a pillanatban, amikor megláttam, hogy ugyanazon a napon van a születésnapunk, azt éreztem, hogy valami különleges köt minket össze. Ezután úgy döntöttem, Őt választom bérmaszentemnek.

Rengeteg fiatal él ma is, aki nincs tisztában élete fontosságával. Sokan nem veszik figyelembe társaik problémáit, melyeken segíthetnének, néhány jó szó, kedves gesztus is elegendő volna. Remélem, Carlo példája sokakhoz eljut és mindenki számára tanít valamit, mely lehetővé teszi, hogy egy szeretettelibb világban éljünk!

Hitelesen képviselni a közösséget

Interjú Kovács Ottónéval, a jános-házi Szent Imre Általános Iskola iskolatitkárával, aki a Szent Gellért-díj ezüst fokozatát vehette át munkája elismeréseként.

Kedves Klári! Kérlek, mutakozz be az olvasóknak, mesélj egy kicsit a családdról.
Kovács Ottóné vagyok, született Balhási Klára Irén. Kis faluban, Bobán nevelkedtem, és itt jártam általános iskolába. Édesanyám özvegyen nevelt öt testvéremmel együtt. A gyerekkor meghatározó lett számomra. Édesanyám féltő gondoskodással, rengeteg erőfeszítéssel és sok küzdelemmel nevelt minket, szeretetben éltünk. Az egymásra való odafigyelés, vigyázás létünk alapja volt. A szülői házból hoztam magammal a kitartást a munkavégzésben, az elhivatottságot, a fegyelmet, a tiszteletet, a nyitottságot és az elfogadást. A celldömölki Berzsenyi Dániel Gimnáziumban érettségiztem. Több mint négy évtizede élek Jánosházán. Kovács Ottóval 1976-ban kötöttünk házasságot a celldömölki Nagyboldogasszony Plébániatemplomban. Jánosházán új családom, férjem családjá szeretettel fogadott be. A házasságkötéskor esküt tettünk, hogy jóban-rosszban kitartunk egymás mellett. Minden megpróbáltatás ellenére eskünket megtartottuk. Két gyermeket neveltünk fel. Ma már ők is gyakorló szülőként próbálják nevelgetni-terelgetni gyermekeiket. Négy gyönyörű unokának örülhetünk.

Mióta dolgozol a jánosházi katolikus iskolában?
1992 márciusától munkanélküli lettem, amikor az Iskolabútor és Sportszergyár bezárta kapuit, ahol szállításvezetőként dolgoztam. Ebben az időben nehéz volt új munkahelyet találni. Ez év decemberében a szokásos regisztrációra utaztam Celldömölkre a Munkanélküli Hivatalba.

Néhai Biró Jenőné, a Keresztény Szellemű Általános Iskola igazgatójával hozott össze a Gondviselés. Az éppen megüresedő iskolatitkári állásra keresett munkatársat. Felvetette, hogy szívesen alkalmazna, de csak hatórás munkaidőt tud ajánlani. Örömmel mondtam igent. Az alkalmazásom feltétele volt, hogy Pavlics István plébános úr is jóváhagyja. Plébános úrhoz kicsit szorongva érkeztem, bár családkunkat jól ismerte. Örömmel fogadott és támogatott, biztatott, jóváhagyta felvételemet az iskolába.

Volt-e addig kapcsolatod az iskolával, a pedagógusokkal?
Egy kicsit ismertem az intézményt, hisz kisebb gyermekem már itt tanulhatott. Különböző programokon találkoztam az ott tanító nevelőkkel. Egy új, kialakuló, formálódó közösség része lehettem, és többségükkel ma is együtt dolgozom. Számomra teljesen új feladatra vállalkoztam. A kezdeti bizonytalanságokon munkatársaim bizalma és támogatása segített át.

Látjuk, hogy sokrétű munkát végzel. Milyen feladatokat kell ellátnod?
A mindenkori igazgató munkatársa az iskolatitkár. A mindennapi feladatok ellátása kiegyensúlyozott, együttérző, udvarias, figyelmes, felkészült személyiséget igényel. Igyekeztem megfelelni a követelményeknek, és folyamatosan képeztem magam. A munkaköri leírás határozza meg az elvégzendő feladatok sorát, de a személyiségünk nagyban hozzájárul az intézmény megítéléséhez, hisz a vendégek elsőként az iskolatitkárral találkoznak. Nap mint nap szülők, kollégák, gyermekek igénylik segítségünket. Úgy érzem, sikerült hitelesen képviselni közösségünket. Minden feltétellel rendelkezik iskolánk, korszerű környezetben és eszközökkel dolgozhatunk. A hosszú évek során saját munkámon keresztül is jól tapasztalható a fejlődés, hisz a mechanikus írógépet és a kockás füzeteket felváltották a számítógépek. A kor kihívásainak is meg kell

felelni. Eligazodni ott, ahol sok információ ér bennünket, egy felgyorsult világgal kell lépést tartani. A huszonhét évnyi szolgálat során mindig azt éreztem, érzem, hogy jó helyen kötöttem ki. Az iskola nem csak egy munkahelyet jelent számomra, ahova azért megyek, mert kötelező, vagy muszáj. Örömmel tölt el, hogy a Szent Imre Általános Iskola közösségét szolgálhatom a magam eszközeivel. **Kis „házi ünnepség” keretében részesültem elismerésben. Veled együtt örültünk, szeretettel gratulálunk hozzá. Hogy emlékszel vissza szeptember 24-ére?**
A Szent Gellért Díj ezüst fokozatát kaptam. A nagy titkolózással szervezett átadási ünnepségen meglepettségemben érzékenyültem. Nagyon örülök, hogy az Egyházmegye képviselőjében Császár István püspöki helynök úr és Tóth József EKIF igazgató úr megtiszteltek jelenlétükkel és Tőlük, a saját közösségemben vehettem át a díjat. Köszönet és hála Molnár Terézia igazgatónőnek, hogy felterjesztett a díjra és mindazoknak, akik részesei voltak a kiválasztásomnak. Úgy érzem, a díj elnyerésében benne van minden iskolatitkár elismerése is. Nem azért végezzük munkánkat, hogy kitűnessenek, de jó érzés, ha van visszaigazolás az elvégzett munkának.

„Nagy dolgokat tenni nem tudunk, csak kicsiket, nagy szeretettel.” - Teréz anya

Gyémántmise

2020. október 11-én mutatott be hálaadó szentmisét pappá szentelésének 60. évfordulóján Horváth József pápai prelátus, a szombathelyi Szent Kereszt Lelkésziség vezetője. Istennek legyen hála az eddigi életútért és kérjük a Teremtő további áldását életére és szolgálatára!

ISTEN TENYERÉN

EGY FALU A HIT ÚTJÁN, A KÖZÖSSÉG MEGTARTÁSÁNAK SZÁNDÉKÁVAL

Újságunkban időről időre felkeresünk olyan személyeket, közösségeket, akik/amelyek sokat tesznek saját egyházközségükért, hitükért. Erre példa Olaszfa is. Az elmúlt években felújították templomukat, a templom orgonáját, az egykori plébániaépületet. Tették ezt az elődeink iránti tiszteletből, de a maguk hitének megerősítésére is. Riport egy vasi kisfaluból, ahol igyekeznek más irányt szabni a jövőnek.

Bár az elmúlt években sok erőfeszítés történt a magyarországi kistelepek megmentésére, infrastruktúráis fejlesztésére, lehetőségeik bővítésére, mégis sok helyen tapasztaljuk a falvak, kisvárosok leromlását. Ettől szögesen eltér Olaszfa története, ahol az elmúlt években nem csak fejlesztések történtek, hanem a közösséget is sikerült megerősíteni, összekovácsolni. Hogyan sikerült ezt elérni, erről kérdeztük Fekete Róbert polgármestert. Sok évvel ezelőtt megfogalmazódott, hogy rajtunk múlik milyen közösségben élünk. Nem várhatjuk a sült galambot, nekünk kell megszűnti. Az igazi jó közösséget, azt a 2012-es templomfelújítás hozta össze. Akkor már eléggé rossz állapotban volt az épület és láttuk, hogyha mi nem állunk az ügy mellé, akkor még tovább csúszna a felújítása. És akkor összejött egy közösség, akik hajnali 5 órakor már ott voltak kerítést festeni, éjjel 11-kor pedig még lakkozták a kóruslépcsőt.

Ez hónapokig tartott, és nagyon összekovácsolta a közösséget. Már akkor felvetődött, hogy ezt formális keretek közé kell terelni, de ez is még évekig elhúzódott, amíg 2017-ben megalapítottuk a Szívügyünk Olaszfa Egyesületet. A civil szervezetnek nem csak helybeli tagjai vannak, hanem elszármazottak is. Szívügyüknek tekintik Olaszfa sorsát és akár egy jó kapcsolattal, akár egyéb támogatással sokat tudnak segíteni abban, hogy az ügyeink előremozduljanak. És ez elindított egy folyamatot. Sok a tennivaló még. De elindult valami és azzal, hogy folyamatosan közösségi programokat szervezünk, nagy célokat tűzünk ki magunknak, ezek hozzásegítenek minket ahhoz, hogy Olaszfa a (lélekszám alapján) „halálraitelt” települések sorából kikerüljön.

Tehát mindenképpen szükségesek az alulról jövő, helyi kezdeményezések ahhoz, hogy pl. az állami támogatásokat hatékonyan ki tudják/fel tudják használni? Igen, fontosak a helyi kezdeményezések, már csak azért is, mert az emberek így magukénak érzik azt, amit csinálnak, ami a településen megvalósul. És persze fontosak a felülről jövő segítségek, de azok is csak akkor jönnek, ha az adott településen már elkezdődött valami. Nem ad senki támogatást, ha nem látja, hogy itt történik valami. Nekünk kell tenni először.

A kisebb településeknek, amelyek rossz helyzetbe kerülnek, nekik is ez lehet a jó út?

Szerintem igen, ez az az út, amit meg kell próbálnia mindenkinek. Ha mi nem akarjuk, hogy a közösségünk éljen, a falunk szép legyen, akkor nem fog menni.

Az elmúlt években sok kezdeményezésük kötődött az Egyházhhoz. Hogyan lett a templom, az Egyház, a hit a mozgatórugója, kiindulópontja a falu újjáéledésének?

Valóban, az egyházközséggel indult az egész. Nagy álmunk volt, hogy a templomot felújítsuk. Az utolsó felújítása az épületnek még Gyürki atya idejében volt, de ő – és vele együtt plébánosok – már 1986-tól nem laktak a településen. Idővel egyre lehangoltabb képet mutatott a templom látványa. Több pályázatot is benyújtottunk, mire 2011-ben (a Szombathelyi Egyházmegye segítségével) megkaptuk a támogatást. Ezzel, valamint a gyűjtések során összegyűlt pénzzel sikerült a felújítást megcsinálni. És ez egy lökést adott a továbbiakra, hiszen látták az emberek, hogy van értelme a munkának, van értelme a pénzbeli támogatásnak. És, ahogy mondtam, a közösség is megmozdult. Ezután az orgona felújítása volt soron. 138 éves az orgonánk, amire szintén ráfért a megújulás. 5-6 éven át pályáztunk eredménytelenül, mígnem végre az egyik pályázatunk nyert. Ehhez megint gyűjtésből is tettünk (jelentős összeget) pénzt, és ez már elég volt arra, hogy a kóruslépcső és a kórus is felújításra kerüljön. Következett az egykori plébániaépület. Mint mondtam, 1986 óta nem lakik itt helyben plébános, jelenleg Győrújvár filiája vagyunk.

Korábban voltak ugyan elképzelések az épület hasznosítására pl. üdültetés, de hosszútávon nem sikerült ezt a kérdést megoldanunk. És persze az épület állaga eközben folyamatosan romlott. De nem akartuk sorsára hagyni és végleg elpusztítani az épületet, ezzel tartoztunk az elődeinknek is, akik a háború után, a legnehezebb időkben építették fel két kezükkel a házat. Így 10 évvel ezelőtt elkezdtük az épületet és környezetét rendberakni. Amit tudtunk az épületen belül saját forrásainkból megcsináltunk, a kertet pedig közösségi célokra kezdtük használni. Pl. itt rendeztük meg a Magyar-Olasz Baráti Napot, táboroztattunk. Aztán a Magyar Falu Program jóvoltából az épület jelentős részét sikerült felújítani, abban közösségi teret kialakítani. Én azt gondolom, hogy ez is megint egy nagyon fontos lépcsőfok a falu életében: sikerült egy újabb nagy tervünket megvalósítani és ez erőt ad a közösségnek.

Az idei évben nem csak a plébániaépület felújítását ünnepelték, hanem a falu két, egykori plébánosának díszpolgári címet is adományoztak. Úgy tűnik, hogy mély nyomot hagytak a település életében, akikre a helybeliek ma is jó szívvel, örömmel emlékeznek.

Az első, akit meg kell említenem dr. Littyán Sándor. Ő a háború után került ide azzal a feladattal, hogy itt plébániát alapítson. A legszegényebb, legnehezebb időkben kellett itt dolgoznia. De a helyiek melléálltak, segítettek mindenben, ahogy ő is az itt élőket. Ahogy említettem korábban, ekkor építették a plébániaépületet, amelyhez itt égették a téglákat is. Sándor atya halála után utóda, dr. Gyürki László atya került ide plébánosnak, aki óriási elánnal vetette bele magát a munkába. Neki köszönhető pl. a templom felújítása, a II. Vatikáni Zsinat után új liturgikus teret alakított ki a templomban, melyet neves művészek munkáival rendezett be, az épület körül pedig keresztúti stációkat építtetett.

Mindketten sokat tettek a lelki élet megerősítéséért. Sándor atya nagy pasztorációs munkát végzett, de volt ideje arra is, hogy a plébániaház mellett a kertben gyümölcsöst telepítsen. Gyürki atya pedig a tudományos vonalat képviselte. Itt fordította a Biblia egyes könyveit, és többek között az utazásairól tartott sok előadást. Mindkettejükre ma is hálás szívvel gondol a közösség. És ezért gondoltuk, hogy díszpolgári címet adományozunk számukra.

Akit még meg kell említenünk, az Ódor Anna, más néven Teréz nővér, aki a falu szülötte, és Indiában végzett hosszú éveken át missziós munkát.

Igen, róla kevesebbet hallani. 1921-ben született Olaszfán. Belgiumba ment ki nyelvet tanulni. Ám ott olyan erős hívást kapott Istentől, hogy csatlakozott az Orsolyita Rendhez, majd Indiában szolgált a helyieket. Számos iskola, kórház megépítése köthető a nevéhez. Mind-szenty bíborossal is levelezett. Jövőre lesz születésének 100 éves évfordulója, amit szeretnénk megünnepelni.

Püspök atya szokta mondani, hogy az épületek felújítása még nem minden. A fontosabb, hogy az emberek hite is megújuljon. Ön hogy látja: a helyieknek mennyire fontos a hit, és személy szerint Önnek mit jelent Krisztus tanítványának lenni?

Személy szerint nekem fontos a hitem. Lehet, hogy ez összefügg a neveltetéssel is. Amikor középiskolába kerültem, akkor az Egyházmegyei Kollégiumban laktam. Több alkalommal tudtam Konkoly püspök atya mellett ministrálni, bepillantottam a hivatal életébe, és ez nagy élmény volt. 30 éve, hogy az akkori plébános Márfi Imre adott egy sekrestye kulcsot, hogy a hétköznapi misékre mire jönnek az emberek, nyissam ki a templomot, és aztán zárjam be, ha elmennek. És ezzel nagy felelősséget is rakott a vállamra. A helyieknek is fontos a hit, ahogy fontos az is, hogy jó papja legyen a közösségnek.

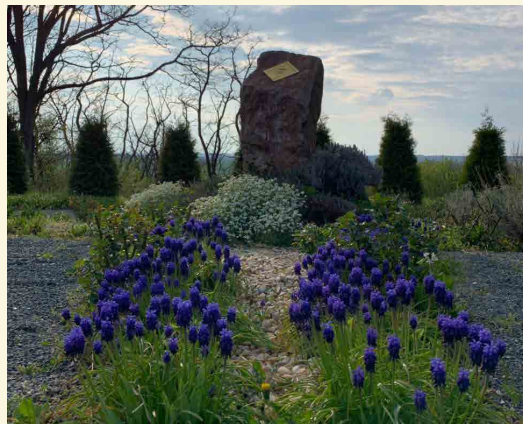

Az egyházmegyében több kezdeményezés is indult az elmúlt években, hogy megszólítsuk az embereket, nagyobb lendületet adjunk a hitéletnek. Helyben milyen kezdeményezések vannak, amik segítik az itt élő hívek lelki életének erősödését?

Világiakként próbálunk olyan programokat is rendszeresen szervezni, (pl. volt már kiállítás, koncert, Szentcsalád járás népi ájtatosság, önkéntes munkák a templom körül, tűrák, zarándoklatokon való részvétel, stb.) melyeket kiváló preevangelizációs lehetőségeknek tekintünk. Aktívan használjuk a technika vívmányait, igyekszünk kiaknázni a közösségi médiában rejlő lehetőségeket. Ezeket alkalmazva úgy érezzük, hogy sok olyan embert tudunk megszólítani és bevonni a közösség életébe, akiket a hagyományos módon nehéz lett volna elérni. Bár a sok feladat között nehéz időt szakítani rá, azonban a személyes megszólítás erejét is sokszor megtapasztaltuk már. Minden emberben van valami érték, tudás, amivel ő gazdagítja a közösségünket.

Egy interjúban azt olvastam, hogy Isten áldása van a településen. Ezt így gondolja?

Igen, abszolút. Az isteni gondviselés velünk van. Pl. számos projektnél látom, hogy az utolsó utáni pillanatban, amikor már feladnánk, akkor jön a segítség. Így volt ez pl. az orgona felújításánál, vagy a defibrillátor vásárlásánál is. A Jóisten gondviselését látjuk abban is, hogy ismeretlenek, Rákász Gergely orgonaművész, egy borsodi vállalkozó, anélkül, hogy akár a településről korábban hallottak volna, befolyásukkal, jelentős adományokkal támogatják közösségünket. Az biztos, hogy a Jóisten velünk van.

Vasárnapi gondolatok

**2020. 11. 1. – MINDENSZENTEK FŐÜNNEPE
JEL 7,2-4.9-14.**

Én, János láttam, hogy napkelet felől egy másik angyal száll fel. Nála volt az élő Isten pecsétje. Hangos szóval így kiáltott a négy angyalnak, akiknek hatalmuk volt arra, hogy ártsanak a földnek és a tengernek: „Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se a fáknak, míg meg nem jelöljük homlokukon Istenünk szolgálit!” Ekkor hallottam a megjelöltek számát: száznegyvennégyezren voltak Izrael fiainak minden törzséből. Ezután akkora sereget láttam, hogy meg sem lehetett számlálni. Minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből álltak ott a trón és a Bárány előtt. Fehér ruhában voltak, a kezükben pálmaággal. Hangos szóval kiáltották: „Üdv Istenünknek, aki a trónon ül, és a Báránynak!” Az angyalok mind a trón, a vének és a négy élőlény körül álltak. Arcra borultak a trón előtt, és imádták az Istent: „Ámen. Áldás, dicsőség, bölcsesség, hála, tisztelet, hatalom és erő a mi Istenünknek örökkön-örökké! Ámen.” Ekkor a vének közül az egyik megszólított, és megkérdezte tőlem: „Kik ezek a fehér ruhások és honnan jöttek?” Ezt feleltem: „Te tudod, uram!” Erre ő azt mondta: „Ezek a nagy szorongattatásból jöttek. Ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében.”

A MEGDICSŐÜLT EGYHÁZ VONZÁSÁBAN

Mindenszentek főünnepén a megdicsőült egyházat ünnepeljük: azokat a testvéreinket, akik már célba értek, akiknek az élete beteljesedett. Ezt a beteljesedést szemléltethetjük a Jelenések könyvében. Az üdvözültek serege, nagy száma abban erősít meg, hogy Isten minden embert üdvözíteni akar. Számomra is van hely Isten országában. Úgy kell élnem, hogy ezt a helyet Isten kegyelméből és jóságából majd elfoglalhassam. Az ember pusztán az önmaga erejéből nem üdvözülhet, de Isten segítségével együtt igen. A pálmaág a keresztény hagyományban a vértanúságnak a szimbóluma. Az üdvözültek nagy serege a szorongattatásból jött. A földi szenvedések, kínok érlelték őket szentté. Az üdvösségtörténet sok szereplője élete nagy szenvedései, megpróbáltatásai árán lett Isten barátjává. Így van ez a mi életünkben is. A vasat tűzben edzik meg, ahogy a mi hűségünk, szeretetünk is a nehézségek által erősödhet meg. A fehér ruha nem más, mint a példabeszéd menyegzős köntöse. A Bárány vére mosta fehérre. Jézus Krisztus megváltotta a világot.

Az üdvösség, Isten irgalmas szeretete ajándék, egy olyan ajándék, amely arra vár, hogy napról-napra egyre nagyobb hittel az életembe fogadjam és így már itt a földön az Isten életének részese lehessék.

**2020.11.8 – ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP
Mt 25,1-13.**

Abban az időben Jézus a következő példabeszédet mondta tanítványainak: A mennyek országa olyan, mint az a tíz szűz, akik vették lámpáikat, és kimentek a vőlegény elé. Öten közülük balgák voltak, öten pedig okosak. A balgák fogták a lámpásukat, de olajat nem vittek magukkal; az okosak azonban korsóikban olajat is vittek lámpásaikhoz. Késett a vőlegény, s ők mind elálmosodtak és elaludtak. Az éjszaka közepén egyszerre kiáltás hangzott: „Íme, a vőlegény! Menjetelek eléje!” Erre a szűzek mindnyájan fölébredtek, és felszították lámpásaikat. A balgák kérték az okosakat: „Adjatok az olajotokból, mert lámpásaink kialvóban vannak!” Az okosak ezt válaszolták: „Nem lehet, nehogy nekünk is, nektek is kevés legyen. Inkább menjetek el a kereskedőkhöz, és vegyetek magatoknak!” Míg azok vásárolni mentek, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre; az ajtó pedig bezárult. Később megérkezett a többi szűz is. Így szóltak: „Uram, uram! Nyiss ajtót nekünk!” De ő így válaszolt: „Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket!” Virrasszatok tehát, mert nem ismeritek sem a napot, sem az órát!

VÁGYAKOZNI, VÁRAKOZNI, TERVEZNI

Az okos és balga szűzekről szóló példabeszéd három lényeges dologra hívja fel figyelmünket: vágyakozni, várakozni, tervezni. Vágyakozni a Vőlegényre, Krisztusra. Sok minden miatt aggodalmaskodunk, sok mindenre vágyunk, sok mindent teszünk. Mindeközben, azonban szem elől veszthetjük azt, Aki igazán fontos: az Istent. Keressük Őt a mindennapokban, tudatosan akarjunk Rá figyelni, akarjuk Őt észrevenni a hétköznapi rejtetségekben! Várakozni. Lenni. Mindig készen állni a szolgálatra. Jelen lenni teljes emberként a találkozásokban. Hagyni, hogy az Isten megleljen. Őrizni a hús-szívet, amely meg tud indulni, együtt tud érezni, együtt tud dobanni.

Tervezni. Nem pusztán a pillanatnak élni. Hosszú távra tervezni, az örök életre tervezni, az örökkévalóságra készülni. Tudni elengedni e világ kényelmét, biztonságát és ugrani egy nagyot az Örökkévaló kitárt tenyerébe.

**2020.11.15. – ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP
1 Tessz 5,1-6.**

Testvéreim! Ami az Úr eljövételének idejét és óráját illeti, arról nem szükséges írnom. Hiszen jól tudjátok ti is, hogy az Úr napja úgy érkezik el, mint éjjel a tolvaj. Amikor azt mondogatják: „Béke és biztonság”, akkor éri őket hirtelen a pusztulás, akárcsak a várandós asszonyt a fájdalom. És nem lesz menekvés számukra! De ti, testvérek, nem jártok sötétségben, hogy az a nap tolvaj módjára meglephetne titeket. Hiszen mindnyájan a világosság és a nappal fiai vagytok. Nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Ne aludjunk hát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok!

A VILÁGOSSÁG ÉS A NAPPAL FIAI VAGYUNK!

Az Istenhez tartozunk. A keresztség szentségét az egyházi hagyományban, a megvilágosodás szentségeként is ismerjük. E szentségben, Jézus Krisztust a világ Világosságát öltjük magunkra. A megkeresztelt ember új ember, a világosság fia. A világosság fia nem jár sötétségben, nem jár a bűn útján. Nincs mit titkolnia, rejtgetnie. Az élete áttetsző. A világosságban jár, tettei jó tettek, az igazság szerint valók. Ha mégis elbukik, megbotlik, a sötétben botorkál, mindig van lehetősége, hogy visszatérjen a fény forrásához, az Istenhez. A világosság fia lámpásként világít a sötétben. A zsoltáros éneкли, hogy az éjszaka világos, mint a nappal. Igen, az élet sokszor sötét, a bűn elhatalmasodik, a reménytelenség és a kétségbeesés növekszik, mintha az éjszaka lenne az úr. A keresztény ember számára azonban még ilyenkor is van világosság, az Isten, akiben még ilyenkor is reménykedik. Valamint a keresztény ember hite és tanúságtétele által tud ebbe a sötét éjszakába is bevilágítani az Isten fénye.

**2020.11.22. – KRISZTUS KIRÁLY VASÁRNAPJA
Ez 34,11-12.15-17.**

Ezt mondja az Úr, az Isten: „Íme, magam keresem meg juhaimat, és magam ügyelek rájuk. Amint a pásztor szemlét tart nyája fölött, amikor elszéledt juhai között van, én is szemlét tartok juhaim fölött, amelyek azon a napon szét-szóródtak. Visszahozom őket mindenünnen, ahová a felhő és a sötétség napján szétszóródtak. Magam terelgetem majd juhaimat, és magam telepítem le őket – mondja az Úr, az Isten. Megkeresem az elveszettet, visszaterelem az elszéledtet, bekötözöm a sérültet, ápolom a beteget, a kövér és egészséges fölött pedig őrködöm. Az igazság szerint legeltetem őket. Ami meg titeket illet, juhaim – mondja az Úr, az Isten –, íme, igazságot teszek a juhok között, a kosok és a bakok között.”

JÉZUS, A KIRÁLY, AKI KÖZEL VAN...

Az egyházi év utolsó vasárnapján Krisztust, a Világmindenség királyát ünnepeljük. Ezekiel prófétai szavai által egy olyan király áll előttünk, aki egyben Jó Pásztor is. Népeének gondos vezetője. Aki népének jólétét, békéjét akarja. Isten jót akar nekünk! Nem akar elnyomni, nem akar kínozni, nem közömbösen nézi, ahogy mi napról napra küzdünk az élet nehézségeivel.

Jézus a Világmindenség királya, a világ népeinek nagy Pásztor, az idők teljességében maga jött el, lett emberré, lett egy a népe közül, hogy üdvözítsen és támogasson minket. A Feltámadt Krisztus ma is velünk van: megkeres, terelget, gyógyít, őrködik életünk fölött. Nekünk egy a feladatunk, hogy vele és mellette maradjunk. Nála keressük a békét, benne találjuk meg életünk boldogságát és értelmét. Hagyjuk, hogy lakást vegyen szívünkben a Szentháromságos egy Isten szeretetközössége. Az Isten kegyelméből éljünk! Minden napunkat Istennel kezdjük és nála is fejezzük be.

**2020.11.29. – ADVENT 1. VASÁRNAPJA (B év)
1 Kor 1,3-9.**

Kegyelem és békesség nektek Atyántól, az Istentől és Jézus Krisztustól, a mi Urunktól! Veletek kapcsolatban szüntelenül hálát adok az Istennek azért az isteni kegyelemért, amelyet Krisztus Jézusban nyertetek. Benne gazdagok lettetek minden tanításban és ismeretben. A Krisztus melletti tanúságtétel is megszilárdult köztetek. Így semmi kegyelmet sem nélkülöztök, amíg Urunk, Jézus Krisztus megjelenését várjátok, aki mindvégig megerősít titeket, hogy feddhetetlenek legyetek Urunk, Jézus Krisztus napján. Hűséges az Isten, aki által meghívást kaptatok Fiának, Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak közösségébe.

KEGYELMI IDŐ

Advent első vasárnapja van. Egy olyan idő kezdődik, amely különleges kegyelmeket tartogat mindnyájunk számára. Jézus Krisztus földi születésnapjára készülünk, miközben mi is szeretnénk Isten kegyelméből újjászületni. Pál apostol hálát ad Isten kegyelmi adományaiért. Isten ingyenes kegyelméből, jóságából, adományai által vagyunk és élünk. Adjunk hálát, hogy ismerhetjük őt, hogy hallgathatjuk a szavát, hogy nem vagyunk egyedül, hogy nem csak magunkra számíthatunk. Isten kegyelme az, amely megerősít minket napról-napra. Az ő hűsége az, amely sohasem fogyatkozik meg irántunk. Erre kell építenünk! Az ő kegyelme az, amely meghív minket az ő közösségébe, hogy mindig vele legyünk. Az üdvösség útján járunk tehát. Ezen az úton támogat minket az Isten kegyelme és megerősít a felebarát szeretete, jelenléte. Isten nagylelkűen, ingyen elhalmoz minket kegyelmi ajándékaival, tegyünk mi is hasonlóképpen testvéreinkkel.

Óra Krisztián atya

Az evangélium fényét sugározza Megújult a Díszterem mennyezeti freskója a Püspöki Palotában

Nagy érdeklődés mellett adták át október 14-én a Püspöki Palota felújított dísztermi mennyezeti freskóit. Tarr György és Kisterenyei Ervin több hónapnyi munkával restaurálták az alkotást.

A munka szükségessége vitathatatlan volt: a beázások miatt is, az elmúlt évtizedekben folyamatosan romlott a kép állapota. Ez összefüggött a stukatúr mennyezet állagának romlásával. Több helyen is belógások alakultak ki, félő volt, hogy leszakad a mennyezet. Összetett munkáról volt szó, mondta a martinus.hu-nak adott interjújában Tarr György restaurátor. A fizikai károsodások – pl. vakolathiányok, átfestések – megszüntetése, elhárítása mellett a kép esztétikai helyreállításáról is gondoskodni kellett. Utóbbi hasonló anyagokkal történt mint amikkel Maulbertsch dolgozott. A festmény kapott egy konzerváló réteget is, ami maximálisan visszaadta a színek és a fények intenzitását, mondta Tarr György.

A szombathelyi megyéspüspök - a hozzátartozók nevében is -, az örök életbe vetett hittel tudatja, hogy

ÓDOR IMRE
aranymisés plébános,

életének 77., áldozópapi szolgálatának 51. évében, 2020. október 9-én a Nagykanizsai Kórházban elhunyt. Gyengülő egészségi állapota ellenére halálhíre váratlanul ért bennünket, az általa 40 évig hűségesen ellátott Szeptetneki Plébánia megüresedett. Szeretett paptestvérünk gyászszertartása 2020. október 15-én a 14 órakor bemutatott szentmisével kezdődött szülőfalujában, az Oszkói Templomban. Holttestét közvetlenül a gyázmise után a helyi temetőben helyezték örök nyugalomra.

„Isten a hit által tett megigazulttá, hogy megismerjem őt: föltámadásának erejét, de a szenvedésben való részesedést is.”
Fil. 3,10

Adj Uram örök nyugalmat neki!
Requiem aeternam dona ei Domine!

Szent Márton Ünnep 2020 Szombathely

November 13. (péntek)

17.00 – Vesperás – Székesegyház
18.30 – Koszorúzás – Szent Márton-szobor
A lampionos felvonulás elmarad!

November 14. (szombat)

10.00 – Ünnepi szentmise. Főcelebráns: Dr. Székely János megyéspüspök

A Szent Márton Ünnep programjai közül a vesperás illetve a püspöki szentmise ONLINE is követhetők egyházmegyénk honlapján: www.martinus.hu.

Egyházmegyei Családi Lelki Nap

2020. november 20-22. – ONLINE

November 20. (péntek) 18.00 – Ifjúsági program az egyházmegye kispapjaival

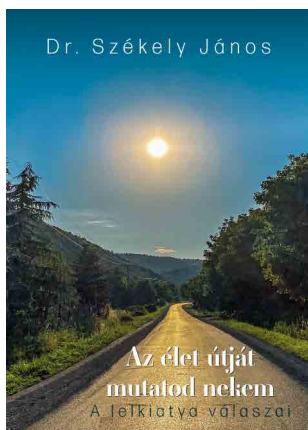
November 21. (szombat) 18.00 – Kiss László atya bábelőadása gyerekeknek, majd imaest

November 22. (vasárnap) 18.00 – Előadás: Dr. Székely János megyéspüspök: Hiszitek-e, hogy tudok segíteni rajtatok? (Mt 9,28), majd tanúságtétel

Az Egyházmegyei Családi Nap programjai CSAK ONLINE követhetők egyházmegyénk honlapján: www.martinus.hu.

MEGJELENT

Dr. Székely János: Az élet útját mutatod nekem. A lelkiatya válaszai

A vallását komolyan gyakorló ember néha olyan helyzetbe kerül, hogy legjobb szándéka ellenére sem látja tisztán: mit tegyen, hogy Isten akaratát kövesse? Ilyenkor legbiztosabb útjelzőnk a lelki atyánk. Ha a tőle kapott tanácsokat követjük, biztosan jó úton járunk. Az olyan lelkiatya pedig, aki nemcsak mutatja az utat, hanem élete példájával lendületet is ad a haladáshoz, különösen nagy kincs. Az elmúlt hat évben Dr. Székely János püspök atya a Keresztény Élet portálonon keresztül feltett kérdésekre adott válaszait olvashatjuk összegyűjtve ebben a kötetben. A kérdések és az erre adott válaszok az élet minden területét felölelik: Egyház és társadalom, család és hivatás, szentségek, keresztény viselkedés, teológia, erkölcs, lelki élet, katolikus előírások, házasság, problémák a házasságban, szexualitás, gyermekvállalás. A kérdések lehet éppen a mi kérdéseink!? Választ kaphatunk rá, a Lelkiatya, Dr. Székely János püspök atya segítségével. Életünk útján, küzdelmeinkben legyen útmutató ez a könyv.

Dr. Perger Gyula
igazgató
Martinus Kiadó

A kiadvány megvásárolható a Martinus Könyv-és Kegytárgyboltban.

Kórházlelkészek elérhetőségei:

Szombathely - Molnár Árpád
+36 30 619 5474

Zalaegerszeg - Nyisztor Krisztián
+36 30 211 9359

Martinus
www.martinus.hu
a Szombathelyi Egyházmegye honlapja

Főszerkesztő: Molnár Péter • **Szerkesztők:** Déri Péter, Fábián Tamás, H. Pezenhófer Brigitta, Kovács József, Dr. Kürnyek Róbert, Molnár Péter, Salamon Viktória • **Nyomdai kivitelezés:** Yeloprint Kft. • **Kiadó:** Martinus Könyv-és Folyóirat Kiadó (9700 Szombathely, Berzsényi Dániel tér 3.) • **Telefon:** 94/513-191 • **E-mail:** info@martinuskiado.hu • **Internet:** www.martinuskiado.hu • **Felelős kiadó:** Dr. Perger Gyula • **ISSN 2060-145X** • Az újságban megtalálható cikkek a forrás megjelölésével szabadon felhasználhatók.